

KATEŘINA

LACHMANOVÁ

KOTVA NÁDEJE

EDÍCIA KREŠŤANSKÝ ŽIVOT

EDÍCIA

KREŠŤANSKÝ
ŽIVOT

KATEŘINA
LACHMANOVÁ
KOTVA NÁDEJE

Spolok svätého Vojtecha
Trnava 2025

ČÍTANIE
S PRIDANOU
HODNOTOU

© Kateřina Lachmanová, Praha 2025

© Spolok sv. Vojtecha – Vojtech, spol. s r. o.,
Trnava 2025

ISBN 978-80-8161-709-6

ÚVOD

Oni hovoria:

„Zoschli nám kosti,
nádej nám odumrela,
sme vykynožení“
(Ez 37, 11).

Pred niekoľkými rokmi sme si v jednom spoločenstve čítali Sväté písmo pomocou metódy *lectio divina*, čiže duchovné čítanie Písma. Práve bol týždeň po Velkej noci a liturgia nám ponúkala úryvok z Petrovho listu, ktorý začínal veľmi vznešene: „Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás vo svojom veľkom milosrdenstve vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych znovuzrodil pre živú nádej“ (1 Pt 1, 3).

Čítala som ho už veľakrát predtým. No ako to býva pri *lectio divina*, niečo ma na tom úryvku tak veľmi zaujalo, ako keby som tie slová počula po prvý raz. Prečo vlastne Peter hovorí „pre živú nádej“? Znie to ako zbytočné zdvojenie výrazu. Či môže byť kresťanská nádej mŕtva? Alebo snáď polomŕtva, neduživá, skonávajúca? Asi môže. Ved' Peter píše svoj list kresťanom, pričom je zjavné, že ich chce povzbudiť k živej nádeji.

Od tej chvíle som si začala viac všímať, ako som na tom s nádejou ja sama a ľudia okolo mňa. A hádam nikoho neurazím, keď tu napíšem výsledok môjho niekoľkoročného pozorovania: aspoň v Čechách

sa ukazuje nádej takmer ako niečo „proti prírode“, niečo neprirodzené pre našu skeptickú mentalitu, a ani prostredie Cirkvi, žiaľ, nie je výnimkou. „Kto nenadáva, nie je Čech,“ pomenoval ktosi fejtón, v ktorom priblížil svoje pozorovanie spoločenskej situácie, v ktorej sa ocitla česká verejnosť po prevrate – a zrejme aj pred ním. Vtedy však musel každý pochopiť, že na nadávanie máme rozhodne dôvod. A dnes ho nemáme? Spýta sa pozorný čitateľ. Nuž, zdá sa, že ich máme viac ako dosť, a že ich asi aj vždy mať budeme. A práve v tom môže byť problém: Sme tým hádam dišpenzovaní od kresťanskej nádeje?

Ako píše Pavol, život bez nádeje patrí k pohan-skému spôsobu života: „Preto pamätajte, že kedy-si ste boli pohanmi..., lebo v tom čase ste boli bez Krista, mimo izraelského spoločenstva, bez účasti na zmluvách s prisľúbením, bez nádeje a bez Boha na svete“ (Ef 2, 11 – 12).

Ak sa nám teda vytráca nádej, naše kresťanstvo je akési neduživé, niečo s ním nie je v poriadku. Stojí za tým vírus zvyku, ktorý nám je schopný nahlodať a zničiť tie najvzácnejšie pravdy viery? „Dospieť k poznaniu Boha, pravého Boha, znamená dostať nádej. Pre nás, ktorí stále žijeme s kresťanským pojmom Boha a sme si naň zvykli, vlastníenie nádeje, pochádzajúcej z reálneho stretnutia s týmto Bohom, si už takmer ani neuvedomujeme.“¹

Život bez nádeje závaňa smrťou, ako čítame u pro-roka Ezechiela v jeho dramatickom obraze údolia

suchých kostí: „Nato mi povedal: ‚Syn človeka, tieto kosti, to je celý Izraelov dom. Oni hovoria: Zoschli nám kosti, nádej nám odumrela, sme vykynožení‘“ (Ez 37, 11).

Dokonca môžeme azda bez zveličovania povedať, že život bez nádeje zaváňa peklom, obzvlášť keď tušíme, že peklo je predovšetkým stav duše, z vlastnej vôle definitívne oddelenej od Boha. Preto Nepriateľ našej spásy tak rád pokúša ľudí práve v zúfalstve – je to jeho živná pôda. Nie náhodou umiestnil Dante vo svojej alegórii nad vchod do pekla nápis: „Vy, čo vstupujete, zanechajte všetky nádeje.“²

Veľmi by som si priała, aby som aj vďaka tejto knihe prebrala k životu niečiu nádej. Veď kresťan bez nádeje je ako loď na rozbúrenom mori s odtrhnutou kotvou, ako plachetnica bez plachiet, ako električka bez troleja, ako nikým neistený horolezec, ako plevy unášané vetrom... Jednoducho nezmyselná a poľutovaniahodná existencia.

